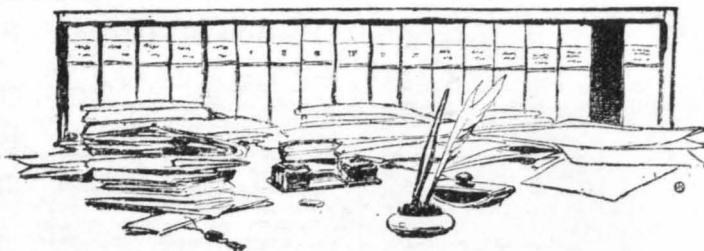

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΩΝ ΒΑΣΑΝΙΣΤΗΡΙΩΝ

ΤΙ ΕΦΕΥΡΕ Η ΑΙΜΟΒΟΡΟΣ ΨΥΧΗ ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΥ

“Φρικώδη μαρτύρια και τρομερά βασανιστήρια. Πώς οι Ρωμαίοι έτιμαρούσαν τους δούλους των. Τροφή στα σκυλλόφρακα! Πώς έθανάτωναν τους Χριστιανούς. “Η κατσίκα και τὸ άλάτι. “Η σταύρωσις. “Ο θάνατος με τὴ στάχτη. Τὰ βασανιστήρια τοῦ Περσία. “Ο ταύρος τοῦ Φαλαρίδου, κλπ. κλπ.

Τὰ μαρτύρια και τὰ διάφορα βασανιστικά μέσα που εχρησιμοποίησαν έδω και χιλιάδες χρόνια έλοι οι λαοί τῆς οικουμένης εινε τόσο πολλά και τόσο άναρχα, σικά ώστε δεν υπάρχε καμμιά άμφιβολία ότι δεν τὰ έφευρε ένας και μόνος άνθρωπος.

“Όλοι γνωρίζουμε από τὰ σχολεία ότι οι Ρωμαίοι δεν άστυεινόντουσαν κίθλου με τους δούλους τους όταν τους έφτυγαν. Πολλές φορές όμως οι άπάνθρωποι σύγγενες τῆς άρχαίας Ρώμης και ίδίως τῆς άραιας και πλούσιες Ρωμαίας έφρχγαν τους δυστυχισμένους δούλους τους στις στέρες τῶν κήπων των για νὰ τους φάγουν τὰ σκυλλόφρακα χωρίς καμμιά άφορη, μόνο και μόνο για νὰ διασκεδάσουν τὴν μονοτονία και τὴ μελαγχολία τους!...

“Η σταύρωσις, ὁ πνιγμός, ὁ θάνατος διὰ τῆς φωτιάς, τὸ γκομέμια από ψηλούς βράχους κάτω σε βάραθα, ὁ άποκελισμός, ὁ θάνατος από δίψα ὁ από πείνα ἦσαν συνηθισμένα μέσα τιμαρίας στους άρχαίους χρόνους και μάλιστα για αίτιες και άφορές, πολλές φορές, άσημαντες.

Μιά άλλη επίσης θανατική ποιηή που συνεθίζαν πολύ νὰ εταβάλουν οι Ρωμαίοι ἦτο ὁ σπαραγμός τῶν κατάδικων και αλμαλάτων από άγρια θηρία. Τὸ φρικιστικό αυτό θάνατο έγνώριζαν χιλιάδες Χριστιανῶν μαρτύρων, ὁ ὅποιος ετροχιμασαν νὰ γίνουν χίλια κομμάτια, παρά νὰ άπαρηγοηθῶν τὴν πίστη τους.

“Η άθανάσις τῶν Ρωμαίων εχε έφευρε και ένα άλλο άγριο μέσον θανάτωσης. “Εγγίνωναν τους άτυχεῖς Χριστιανούς, και μάλιστα τίς γυναίκες και τὰ μικρά παιδιά, και αφού τὰ έδενταν με τομάρια προβάτων και κατσικιῶν τὰ έφρχγαν μέσα σε μάντρες που από ἡμέρες πριν ελγαν κλείσει και άήρησε νησιτικά άγρια σκυλλιά. Τὰ σκυλλιά αυτά, πειναμένα άποκ ἦσαν, έφευγαν επάνω στα άτυχή αυτά θύματα και τὰ κατεσάριζαν!...

“Ο αυτοκράτωρ Νιοκλητριανός που διέταξε τὸν τρομερό διωγμό κατά τῶν Χριστιανῶν, έφευρε στο 303 μ. Χ. ένα άλλο φρικτό βασανιστήριο. Διέταξε δηλαδή και ετύφλωναν τὸ άδωθα θύματα του με άσιδερη κοκκινισμένα στη φωτιά. Και σάν νὰ μὴν έφθανε τὸ μαρτύριο αυτό, τὸ ζόρη και αίμοβόρο εκείνο θηρίο διέταξε και έβούλωναν τὰ αυτά και τὸ στόμα τῶν θυμάτων του με άσβεστή, επάνω στο ὅποιον εχγαν έξοδι. “Ο άσβεστής άναβε έτσι και έκαιγε τὸ κρέας τῶν βασανιστομένων!...

“Άλλ’ οι Χριστιανοί έδοκιμασαν και άλλα φρικώδη και τρομερά βασανιστήρια. Πολλῶν μαρτύρων τὰ σώματα εχρρίζοντο εις δύο με τὸ πριόνι! “Άλλοι έδέοντο επάνω σε τροχούς, τους ὁποιους κατόπιν εγγύριζαν με ἱλιγγώδη ταχύτητα σε τρόπο ὅστε τὸ σάμα του θυμάτων εκόπτετο σε πολλά κομμάτια!...

Σε πολλές γυναίκες οι Ρωμαίοι άνοιγαν τὴν κοιλία και τραβούσαν έξω τὰ σπλάγγα και τὰ έντερα!... Πολλές φορές ὁ δήμιος άρπαζε από τὰ μαλλιά τὸ άτυχεῖς θύμα, τὸ έζάπλωνε κατά γῆς και μ’ ένα μυτερό μαχαίρι του άνοιγε τὴν κοιλία, και τὴ γέμιζε κρηθάρι ἢ βρομί! Κατόπιν οδηγούσε κοντά τους ένα ἢ δυο πεινασμένα γουρούνια, τὰ ὅποια μαζύ με τὸ κρηθάρι και τὴ βρομῆ εφρωγαν και τὰ εντόσθια του βασανιστομένου!...

“Αν δὲν ἦταν επίσημοι και αθενικεῖς μαρτυρίες πολλῶν άξιοτίτων συγγερῶν και αυτό τὰ κείμενα τῶν καταδικαστικών άποφάσεων, πολὺ δύσκολα θὰ μπορούσε κανεὶς νὰ πιστέψη ότι ὁ πῆγχαν άνθρωπος τόσο βάρβαρος, τόσο αίμοβόρος και τόσο κτηνώδεις ὅστε νὰ βασανίζουν τους ὁμοίους τους με τέτοια φρικτά και τρομερά βασανιστήρια.

“Η εγληνιακή και διαστραμμένη φαντασία τῶν Ρωμαίων αυτοκρατόρων, τῶν ὑπάτων και τῶν άλλων υπαλλήλων τῆς αυτοκρατορίας, εχεν έφευρε και άλλα άκόμη μέσα για νὰ καθιστὰ τὸ θάνατο τῶν θυμάτων μαρτυρικότερο και φρικτότερο. Σάν νὰ μὴν έφτανε τὸ σταύρωμα και τὸ κίφρωμα του θυματος επάνω στο σταυρό, κάποιος Ρωμαίος άνθύπατος, έφευρε και τὸ σφυροκίτημα. Δηλαδή, αφού έκείνος που εχε τὴν καλή αὐτὴ τύχη εκαρφωνετο εἰς τὸ σταυρό, υφίστατο κί τὸ ξέξῃ μαρτύριο: Τὸ εσταζαν τὰ κόκκαλα τῶν χεριῶν, τῶν ποδιῶν και τῶν πλευρῶν του με μεγάλα σιδερένια ρόπαλα! “Εκτός όμως τῶν μαρτυριῶν αὐτῶν ὑπῆρχαν και πολλές άλλες βασανιστικῆς ελαφρότερες τιμαρίας. “Η τιμαρίες αυτές εφηρμόζοντο όταν ἤθελαν

δὴ νὰ άποτελειώσουν τὸ θύμα, αλλά άπόλος νὰ του άποσπάσουν ὁλογογίεις ἢ μαρτυρίες. Μιά από τίς πιο συνηθισμένες αυτές τιμαρίες ἦτο τὸ σιδερένιο χρένι. “Ο δήμιος κρατούσε ένα τέτοιο χρένι με σιδερένια και πολὺ μυτερά δόντια και τὸ έσυρε επάνω στο κορμί του εγγυνομένου κατάδικου. Τὰ σουβλερά δόντια του χρενιού καταέσχιζαν τίς σάρκες του και οι φρικώδεις πόνοι που ἠσθάνετο τὸν άνάγκαζαν νὰ μιλῆρη και νὰ ειλῆ, ὅτι εγγύριζε ἢ δ,τι δεν εγγύριζε!... Πολλές φορές, πάλι έδεναν σε δέντρο, με τὸ κεφάλι κάτω, τὸν κατάδικο και τὸν άφρχγαν νὰ τὸν φάει ὁ λύκος!

Πραγματικοί άριστοτέχναι ἦσαν οι Ρωμαίοι στις έφευροσεις διαφόρων τρόπων βασανισμοῦ. Πολλές φορές άνάγκαζαν τὸν κατάδικο νὰ κρατῆρη επάνω σε άναμμένα κάρβουνα!

“Ενα όμως από τὰ φρικώδητα βασανιστήρια ἦταν και ἢ λεγομένη «βασανος διὰ τῆς κατσίκα» ἢ ὅποις τὴν άνόμαζαν λατινικά τὸ «Τορμέντομ κομμ κάρρα». Τὸ θύμα εγγυνομένο και έδέοντο στερεά επάνω σ’ ένα στύλο. Κατόπιν μ’ ένα σφυρογάρυ τοῦ έβρρχγαν τὰ πόδια με νερό στο ὅποιο ελγαν λιῶσε μεγάλη ποσότητα άλατιού. “Εφευγαν τότε κοντά του μιὰ κατσίκα. “Όλοι γνωρίζουμε ότι τὸ ζῶο αυτό τρώγει με λαίμαργία τὸ άλάτι. “Αμέσως ἢ κατσίκα άρχισε νὰ γλύφει με μανία τὰ πόδια του θυματος, μέχρις ὅτου έφρχγαν από αυτά αίμα! “Ο δήμιος εφρόντιζε νὰ περνά από καιρὸ σε καιρὸ τὸ σφυρογάρυ από τὰ πόδια του κατάδικου και ἢ κατσίκα εκολοουθούσε τὸ άπαισι και φρικτὸ γλύψιμο, μέχρις ὅτου εφευγαν ἢ σάρκες του θυματος και έφαίνοντο γυμνά και αιματωμένα τὰ κόκκαλά του!...

Οι άρχαίοι Πέρσαι πάλιν εχρησιμοποίησαν τὴ στάχτη για νὰ βασανίσουν ὄσους κατεδικάζαν με διάφορα εγλήματα. “Ανοιγαν δηλαδή ένα βαθύ λάκκο σάν γράδι και τὸν γεμίζαν στάχτη ὅσε τῆ μέση, κατόπιν εφρχάριζαν μέσα τὸν κατάδικο με τὸ κεφάλι πρὸς τὰ κάτω, σε τρόπο ὅστε, ὁ άτυχεῖς ενπίετο μέσα στη στάχτη, ὅστερα από τρομερή άγονία.

“Ενα άλλο συνηθισμένο μαρτύριο σάν τὴν Περσία ἦταν και τὸ ξέξῃ: “Ανοιγαν ένα λάκκο κ’ έφρχγαν μέσα τὸν κατάδικο, αλλά τόσο ὅστε νὰ φθάνη μέχρι του λαμποῦ του και ν’ άφριν τὸ κεφάλι του έξω. “Εγγύριζαν ὅστερα τὸ λάκκο χῶμα και κατόπιν εχγαναν στο κεφάλι του μέλι. “Υστερὸ από λίγη ὥρα σμῆρη από έντομα και άλλα ζῶα του έφευγαν με λαίμαργία επάνω στο πρόσωπό του για νὰ ρουφήξουν τὸ μέλι. “Ετσι τὸν έβασάνιζαν φρικτά, ενώ ταυτοχρόνως ὁ ἥλιος τὸν εφρωγαν!...

“Ο Φάλαρις, ὁ περιφρονη Τύραννος τοῦ “Ακράγαντος, έφευρε ένα περιεργό τρόπο για νὰ βασανίρη τὰ θύματά του. Διέταξε δηλαδή και κατασκεύασαν ένα ταύρο από καθαρό χαλκό. “Η κοιλία του ταύρου αὐτοῦ άνοιγε και μέσα εβρασαν εκείνους που θὰ έβασάνιζαν. Κατόπιν τὴν εκλειναν καλά και από κάτω άναβαν φωτιά! “Ετσι τὸ θύμα εφνήγετο σάν σε φούφο. “Ο άπάνθρωπος Φάλαρις εκανε τόσο κατάχηρη τὸ βασανιστήριό του αὐτό, ὅστε στο τέλος οι “Ακράγαντινοί επαναστάτησαν και αφού συνέλαβαν τὸν Τύραννο τὸν έβασάνισαν κατά τὸν ἴδιον τρόπο.

“Απειρα επίσης βασανιστήρια χρησιμοποιούν σήμερα άκόμη οι Κινεζοί, ὁ ὅποιος όμως δεν φτάνουν καθόλου στην αγριότητα τους Ρωμαίους...

ΑΝΕΜΩΝΕΣ ΣΤΟΝ ΑΝΕΜΟ

Εινε ευκολότερο νὰ κρατῆρη κανέναν άναμμένο κάρβουνο στη γλώσσα του παρά λόγο μυστικό. *** Σωκράτης

— “Όποιος εχει πνευμα, μορφεῖ πολλές φορές νὰ εινε άνόητος άνθρωπος. Ποτέ όμως ὅποιος εχει κείση. *** Λά Ροσφουκά

— “Άλλο πράγμα εινε ὁ γάμος και άλλο ὁ έξω: ὁ έξωσ περνά ενώ ὁ σύζυγος μένει! *** Φρανσις ντε Κρουασε

— Τὰ λόγια εδόθησαν στους ανθρώπους για νὰ κρύβουν τίς σκέψεις τους. Ταλλεβράνδου

